

דוב הקוטב

סיפורה מדיאנה דטאן
ציורים ראדולי מלינדה

היה פעם אבא, שנסע לקוטב צפוני כדי לצלם מספר תמונות דרושות לו לעבודתו. אבא נסע באוטובוס, ברכבת, במטוס סילון ובסוף במזחלת רתומה לעשרים כלבים האסקיים. הוא הגיע לקוטב צפוני והתחיל לצלם, כשסביבו כל הזמן הסתובב דוב קוטב. הדוב התיידד עם אבא עד כדי כך, שכשאבא סיים לצלם את הקרח הצף, הקרחונים, כלבי הים, הפינגווינים, זוהר הצפון והאסקימוסים,

ועלה על המזחלת כדי לחזור, הדוב קפץ מהר על המזחלת ונסע עם אבא לנמל תעופה הקרוב. לא פשוט היה לנסוע עם הדוב. צריך היה להסתיר אותו בקפידה, אחרת לא היו נותנים לו לעלות על המטוס. אבא הכניס אותו לתוך תרמיל נסיעות ענק, הגדול ביותר שניתן היה לעלות על מסוע המטען של נמל תעופה, והצליח כי איש לא בדק את התרמיל. אבא ראה את התרמיל מתקרב יותר ויותר על המסוע ודאג כיצד יוכל להוריד אותו, אך התרמיל קפץ בעצמו מהמסוע, ואז אבא והתרמיל הקופץ יצאו מנמל תעופה. "בבקשה מונית לתחנת רכבת." "אך כשהמונית הגיעה והנהג ראה את מי הוא צריך להוביל, הסתובב מהר ועזב את אבא על המדרכה. בסוף

ועלה על המזחלת כדי לחזור, הדוב קפץ מהר על המזחלת ונסע עם אבא לנמל תעופה הקרוב. לא פשוט היה לנסוע עם הדוב. צריך היה להסתיר אותו בקפידה, אחרת לא היו נותנים לו לעלות על המטוס. אבא הכניס אותו לתוך תרמיל נסיעות ענק, הגדול ביותר שניתן היה לעלות על מסוע המטען של נמל תעופה, והצליח כי איש לא בדק את התרמיל. אבא ראה את התרמיל מתקרב יותר ויותר על המסוע ודאג כיצד יוכל להוריד אותו, אך התרמיל קפץ בעצמו מהמסוע, ואז אבא והתרמיל הקופץ יצאו מנמל תעופה. "בבקשה מונית לתחנת רכבת." "אך כשהמונית הגיעה והנהג ראה את מי הוא צריך להוביל, הסתובב מהר ועזב את אבא על המדרכה. בסוף

עצרה כרכרה רתומה לסוס, אספה את אבא ואת הדוב והובילה אותו הלאה. וכך הם הגיעו הביתה. כשהגיעו ונכנסו פנימה, כל השכנים הסתכלו דרך הגדרות. הם היו סקרנים לדעת מה הביא אבא מחוץ לארץ, מה יש בתרמיל הגדול הזה. הם ציפו שיזמינו אותם לראות זאת, כי אבא היה ידידותי מאוד ותמיד הזמין אותם הביתה.

אך הפעם לא קרה דבר. אבא הלך עם חיוך מסתורי, אמא הייתה עסוקה מאוד והילד הקטן מירקה צעק ולפעמים ניתן היה לשמוע את הקול החזק שלו.

השכנים דפקו בדלת כדי להיכנס ולהגיד שלום, אך אמא הגישה להם קפה בגינה על שולחן מכוסה בשלג. מהבית לא נשמע כל רעש. היה שקט ושלווה.

דוב הקוטב הלך בתוך הבית וחקר אותו, ואז עצר ליד המקרר. משהו מוכר נראה לו כאן. הוא פתח את המקרר, הוציא את כל הקצפת והחלב ושטה, או למעשה בלע את הכל בבת אחת והמשיך להריח את הקופסה הקרה שרעשה עכשיו, כי החום בפנים

עלה.

בתא התחתון מצא הדוב ארגז מלא דגים קפואים. הוציא אותם, ישב בפינת החדר והתחיל ללקק, למצוץ ולכרסם את הדגים. אחר כך ליקק את הארגז וזרק אותו. "הי" קראה אמא לאבא "מוטב שתלך לקנות דגים, קצפת וחלב מלא." "כמה?"

"ובכן, בערך מאה קילו דגים, וקצפת וחלב כמה שרק תוכל לקנות, וגם מקפיא גדול כדי להכיל כל זה." "בשביל הדוּוּוב?" "בדיוק כך. מה, אתה חושב, יאכל הידיד הקטן הזה שלך מהקוטב הצפוני? או שתעדיף כי יאכל אותנו?"

אבא מעולם לא התבלבל.

"הפתרון הטוב ביותר היה אילו ירד גשם דגים ומערבולת הייתה מביאה את הדגים מהאגם לחצר שלנו." גם אמא לא התבלבלה מעולם "כן, זה הפתרון

הטוב ביותר, אבל האגם קפוא עכשיו.. "אבא הביא הביתה מקפיא גדול מלא דגים, וכמה ליטרים של קצפת, ואחר כך.. "קנק! קנק!" מימין.

לאט, כדי שהדוב לא יתחמם. כי לדובי קוטב שכבת שומן תחת הפרווה והם מתחממים כשרצים. והכלב שמר עליו בטיול. ואז האוכל אזל. הדוב ישב וליקק מקרר ריק, והביט

"הלו שכנים, אנא אל תשלחו את החלב שלכם למחלבה. אני אקנה אותו מכם!"
"זה עשרים ליטר מדי יום, שכני."
"עשרים? אני מקווה שזה יספיק."
"קנק! קנק!" משמאל.
"הלו שכנים, אנא אל תשלחו את החלב שלכם. אני אקנה אותו מכם."
"אבל זה עשרה ליטר מדי יום, שכני!"
"עשינו עסק!"
שני השכנים נשענו על הגדרות שלהם.
"איזה עסקים עושה השכן שלנו עם חלב? מאז שחזר מהקוטב הצפוני כולם שם מתנהגים בצורה מוזרה ביותר."
והדוב ישב עם ארגז הדגים בחיקו וליקק, מצץ וכרסם בחיפזון, ואפשר היה לראות חמישה בקבוקים של חלב וקצפת עומדים בשורה ולפניו שני דגים, חצי בקבוק, שני דגים, בקבוק. וקצת יותר רחוק, ליד השולחן, אבא, אמא והילד מירקה אוכלים לחם עם מלח ועגבניות. בערב היו יוצאים לטיול עם הדוב ועם כלב. הלכו

אחד לאבא. אבא הודה לו, שם את הדג בתרמיל
ואמר "נואכל אותו בבית, עם אבא ועם מירקה."
וכך גם עשה.

בעצב על אבא כשזה נכנס בדלת.
מירקה היה עובר אצל השכנים, פעם אצל זה מצד
ימין, פעם זה משמאל, ומריח את הסירים שעל
התנור שלהם. הם היו מזמינים אותו לאכול אצלם
והתפעלו כמה שרעב היה ואיזה גזרה יפה עכשיו
לאמו. בטוח שהיא הולכת למכון ההתעמלות כל
יום, סיפרו החברות שלה.

יום אחד הביט אבא על המקרר הגדול הריק
ואמר לדוב הקוטב "הבה נחזור, ידידי!"
מה יעשה הדוב כשהחורף כמעט עבר
והקיץ יהיה לו קשה מנשוא.

אבא והחבר הלבן שלו התכוננו לדרך, אך
הפעם עזרה להם החברה להגנת בעלי
חיים, ששלחה משאית. אבא ליווה את הדוב
כדי להיות בטוח שיגיע לאן שצריך, והשאיר
אותו בדיוק במקום איפה שפגש אותו,
כלומר בקוטב הצפוני, על קרח צף.
ובהזדמנות צילם עוד תמונות אחדות.
הדוב קפץ למי האוקיאנוס, חטף דג, אכל
אותו בנגיסה אחת ואחר כך הביא עוד דג